

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Πῶ! πῶ! τί ζέστη, Περικλῆ, πού κάνει μέσα κι' ἔξω...
μοῦ ἔρχεται ὀλόγυμνος εἰς τὰ βουνὰ νὰ τρέξω.

Π.— Καὶ δὲν σ' ἀρέσουν αἱ λευκαὶ χιόνες τῶν ὀρέων;

Φ.— Τί λόγος!... βεβαιότατα...

Π.— Τί θέαμα ὠραῖον!

Φ.— Πραγματικῶς...

Π.— Τί ποίησις! τί ἔμπνευσις! τί κάλλος!

Φ.— Εὐθὺς ὁ κόσμος φαίνεται ἵστην δρασίν μας ἄλλος.

Π.— Πραγματικῶς... τί θέαμα γλυκὺ, μυστηριώδες!

Φ.— Μας ἐνθυμίζει τὸ ἀγνὸν καὶ κάθε ἰδεώδες.

Π.— Τὸ Ἄσπιλε Ἀμόλυντε...

Φ.— Τῆς Μαρίας τὸν κρῖνον...

Π.— Τοῦ Νῶε τὴν περιστερὰν καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον.

Φ.— Τὴν Δυσδαίμοναν τὴν ἀγνήν τοῦ Ἄραβος Ὀθέλλου,
τὴν Ἀντιγόνην ἔπειτα τοῦ προσφιλοῦς Σεπτέλου,
πρὸς τούτοις δὲ τὴν ἄσπιλον τοῦ Χάμλετ Ὀφελίαν
καὶ τοῦ Ρωμαίου τὴν μνηστὴν κι' ἀθῶαν Ἰουλίαν,
τὴν θυγατέρα τοῦ Διὸς μὲ μία κουκουδάγια,
τὴν Μαργαρίταν τὴν ξανθὴν τοῦ Φάουστ τοῦ κανάγια,
τὰ Χερουβεὶμ, τὰ Σεραφεὶμ, τὴν γῆν τῶν Ἡλυσίων,
τὰ κατ' Ἡρῶ καὶ Λέανδρον, τὰς τάξεις τῶν ὀσίων,
κάθε ἀγνὸν καὶ τίμιον τοῦ ἔθνους πατριώτην,
τὴν λευκοφόρον Θέμιδα, τὸν κύριον Βουλπιώτην,
ποῦ εἰς τοῦ Τάκη τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην
ἐφάνη ἄσπρος πράγματι ὡς τὴν δικαιοσύνην,
τὸν Ροβεσπιέρο Νικολῆ, τὸ τέκνον τοῦ Λεβίδη,
τὴν ἀχραντὸν περιστερὰν, τὸ μόνο μας στολίδι,
ποῦ κάθε τί φαντάζεται τὸ ἔξυπνο μιστὸ του,
ποῦ εἶναι πάντα ξάστερο κι' ἀγνὸ τὸ κούτελό του,
καὶ δὲν φοβᾶται ἀστραπαὶς καὶ συννεφιαὶς καὶ μπόραις,
καὶ ὀλοένα τσαμπουνᾷ « ὦ τέμπορα! ὦ μόρες! »
Κατόπιν τοὺς Ταμίας μας καθὼς καὶ τοὺς Τελῶνας,
ὅπου ποτὲ δὲν ἔκλειψαν οὐδὲ καρφοβελόνας,
πρὸς τούτοις δὲ τοὺς Ἰπουργοὺς, τοὺς βουλευτὰς τοῦ
[κράτους,

τοὺς νηστικούς, βρὲ Περικλῆ, καθὼς καὶ τοὺς χορτάτους,
τὸν Ποστολάκα τὸν χρυστὸν καὶ τόσους ὑπαλλήλους,
ὅπου ποτὲ τὰ δαῖτα δὲν ρίπτουν εἰς τοὺς σκύλους,
πρὸς τούτοις τῶν ὀμογενῶν τὴν διαλεκτὴν παρέα,
τὸν Σγούτα καὶ τὸν Κορωνιὸ καὶ τὸν σιὸρ Ἀνδρέα,
κι' ἄλλους τοιοῦτους εὐγενεῖς πραγματικῶς σωτήρας
μὲ λευκοτέραις, Περικλῆ, καὶ τῆς χιόνος χεῖρας,
τοὺς Ἀυλικούς θεράποντας μὲ μύρα εἰς τὴν κόμην,
τὴν Μάρθαν, τὴν Μαγδαληνήν, καθὼς καὶ τὴν Σαλώμην,
τὰς Μυροφόρους, τὴν Νιτοῦς καὶ τὰς χρηστὰς παρθένους,
τὸ μέλλον τὸ παρήγορον τοῦ ταλαιπώρου γένους,
ποῦ δὲν εἰξεύρουν τί θὰ ἴπῃ τῆς γνώσεως τὸ ξύλον
καὶ μόλις δείχνουν ἵστοὺς χοροὺς τοῦ κῶλου τῶν τῶ κοί-

[λον,
καὶ τὰς δεσποίνας τὰς καλὰς, τὸ βάλσαμον τῶν πόνων,
ὅπου εἰς ἕνα σύζυγον εὐχαριστοῦνται μόνον,
τὴν ἀπαλὴν νεότητα, ποῦ εἶναι σὰν γυναῖκα,
καὶ ἵστο μυστάκι τῆς ποτὲ δὲν ἔβαλε μαντέκα,
τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Σαββαῶθ καὶ τόσους καλογήρους,
ὅπου σφαλοῦν τὰ μάτια τῶν σὰν βλέπουν ποδογύρους,
ποῦ μέσα ἵστον Παράδεισο ξυππόλυτοι θὰ πάνε

κι' ὁ ἅγιος Παππᾶ-Σκληρὸς ἀπ' ὄλους πρῶτος θᾶναι,
πρὸς δὲ Μακράκη τὸν χωλόν, τῆς ἀρετῆς τὸν τύπον,
ποῦ θέσιν ἐξησφάλισε εἰς τῆς Ἐδὲμ τὸν κῆπον,
τὸν θεολόγον Δαμαλᾶν καὶ τὸν στωϊκὸν Χιῶτην,
ποῦ θέσιν ἵστον Παράδεισον τοῦ ἑτοιμάζου πρῶτην,
καὶ τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροὶ θὰ γυμνωθοῦν ἄμφοσά του
κι' ὀλόγυμνοι, βρὲ Περικλῆ, θὰ τρέζουνε κοντά του,
ὅπως τὸ θεῖον σῶμά τῶν ἰδῆ ἐπισταμένως
καὶ οὕτω πως βεβαιωθῆ σὲ ποῖο ἀνήκου γένος,
τοὺς σπαθοφόρους ἔπειτα, ὅπου φοροῦν τὸ Στέμμα
κι' οὐδέποτε τὸ ξίφος τῶν δὲν ἐκηλίδωσ' αἶμα
καὶ τὸ τραβοῦν, βρὲ Περικλῆ, μὲ πάταγον καὶ κρότον
ἀναίμακτον καὶ ἄσπιλον ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων,
κατόπιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ κάτασπρα φωκὸλα,
τὸν κύριον Ραυτόπουλον, τὸν κύριον Μανσόλα,
κατόπιν τᾶνθη τὰ λευκά, τῆς ἄσπρικ μαργαρίταις,
τοῦ Δεληγιάννη τοῦ κλεινοῦ τῆς ἄσπρικ φαβορίταις,
τοὺς διδασκάλους τοὺς σοφοὺς, ὅπου ποτὲ δὲν χάσκουν
καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἰδῶν ἵστοὺς νέους δὲν διδάσκουν,
τὰ Λύκεια καὶ τὰς Μονὰς, τῆς ἄντροπαλαῖς δασκάλαις,
ποῦ τρέμουν τὸ παπποῦτσι τῶν νὰμῆ φανῆ ἵστοὺς σκάλαις
τοῦ Λεονάρδου καὶ Ψιακῆ τῆς τιμημέναις τρίχες,
ἐμπόρους καὶ πραγματευτὰς, ποῦχουν σωσταὶς τῆς πῆχες,
τοὺς εὐγενεῖς μπακάληδες, ποῦχουν σωστὸ καντάρι,
καὶ πρέπει νὰ τοὺς γράψωμε κι' αὐτοὺς ἵστον Καλαντάρι,
τοὺς ἀγαθοὺς ἐνόρκους μας, ὅπου τὰ μάτια κλείνουν
κι' εὐσυνειδήτως κι' ἀπαθῶς τὰς πράξεις ὄλων κρῖνον
καθὼς καὶ ὁ Ραδάμανθυς, ὁ Αἰακὸς κι' ὁ Μίνως,
κατόπιν δὲ τῶν μεσιτῶν τὸ πειναλέον σιμῆνος,
ποῦ πιάνει ὄρο ἵστον τιμὴ καὶ εἰς τὰ ἱερά του
πῶς σὲ καμμὶ βρωμοδουλειὰ δὲν χῶνει τὴν οὐρά του,
τὴν Τράπεζαν τὴν Ἐθνικὴν καὶ πᾶσαν ἑταιρίαν,
ὅπου δανείζει τοὺς πτωχοὺς εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν,
ποῦ δὲν ἀφίνει τὸν λαὸν τῆς πείνας νὰ φοφήση,
καὶ μόλις μὲ τὸ ἴσδρακο ἵστορεὶ νὰ σὲ ἀφήση,
τὸν τοκιστὴν Διάγγελην κι' ὑπάρξεις παρομοίας,
ὅπου τοκίζουσι χρήματα μὲ προφανεῖς ζημίας,
τὴν τοῦ Λασσάλ χρηστότητα, ποῦ ἔρριξε κανόνι,
γιατὶ δὲν θέλει καὶ καλὰ τοὺς ἄλλους νὰ πληρώνη,
ἐφ' ᾧ οἱ φίλοι του μαδοῦν τῆς κόμης τῶν τὰς τρίχας
καὶ μετ' αὐτῶν ὀδύρεται κι' ὁ Στεφανῆς ὁ Ψύχας,
καὶ τέλος πάντων πᾶν ἀγνὸν καὶ τίμιον συγχρόνως,
ποῦ φαίνεται λευκότερον καὶ τῆς λευκῆς χιόνος.

Καὶ ἴθιλα, βρὲ Περικλῆ, Ἰπουργικὸς νὰ γίνω
ἵστον σπῆτι τοῦ Ἀύγερινου νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω,
κι' ἐνῶ θὰ πέφτουν ἵστα βουνὰ καὶ εἰς τοὺς δρόμους

[χιόνια
ἐμπρός μου νὰ μοσχοβολοῦν μεκατάσαις καὶ καπὸνια,
καὶ σούπαις νὰ καπνίζουσι ἀπάνω ἵστον Τραπέζι
ἀπὸ φωλιαῖς χελιδονιών, ποῦ τρῶνε κι' οἱ Κινέζοι,
ἢ δὲ Ἀντιπολίτευσις μετὰ τοῦ Θεοδώρου
νὰ φάλλη μετ' ἐξάφως καὶ ἴχου παραφόρου,
« Καραϊσκάκη μ' ἀρχηγὲ καὶ πρῶτε καπετάνε »
κι' ἀπὸ τὴν πείνα τὴν πολλὴ ἀρρωστημένη νάναι,
καὶ νὰ βρωμᾷ τὸ χινῶτό τῆς ἀπὸ τὴν λαχανίλα
κι' ἐγὼ νὰ ἔχω μάγουλα σὰν δροῦ ἀφράτα μῆλα.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἢ χιῶν μου ἐνθυμίζει τώρα.
Π.— Ὅρσε λοιπὸν ἵστη ράχη σου μὲ δυνάτη σπαλιόρα.